

Μπαρόκ (β' μέρος)

Rembrandt van Rijn (1606-1669)

Johannes Vermeer (1632-1675)

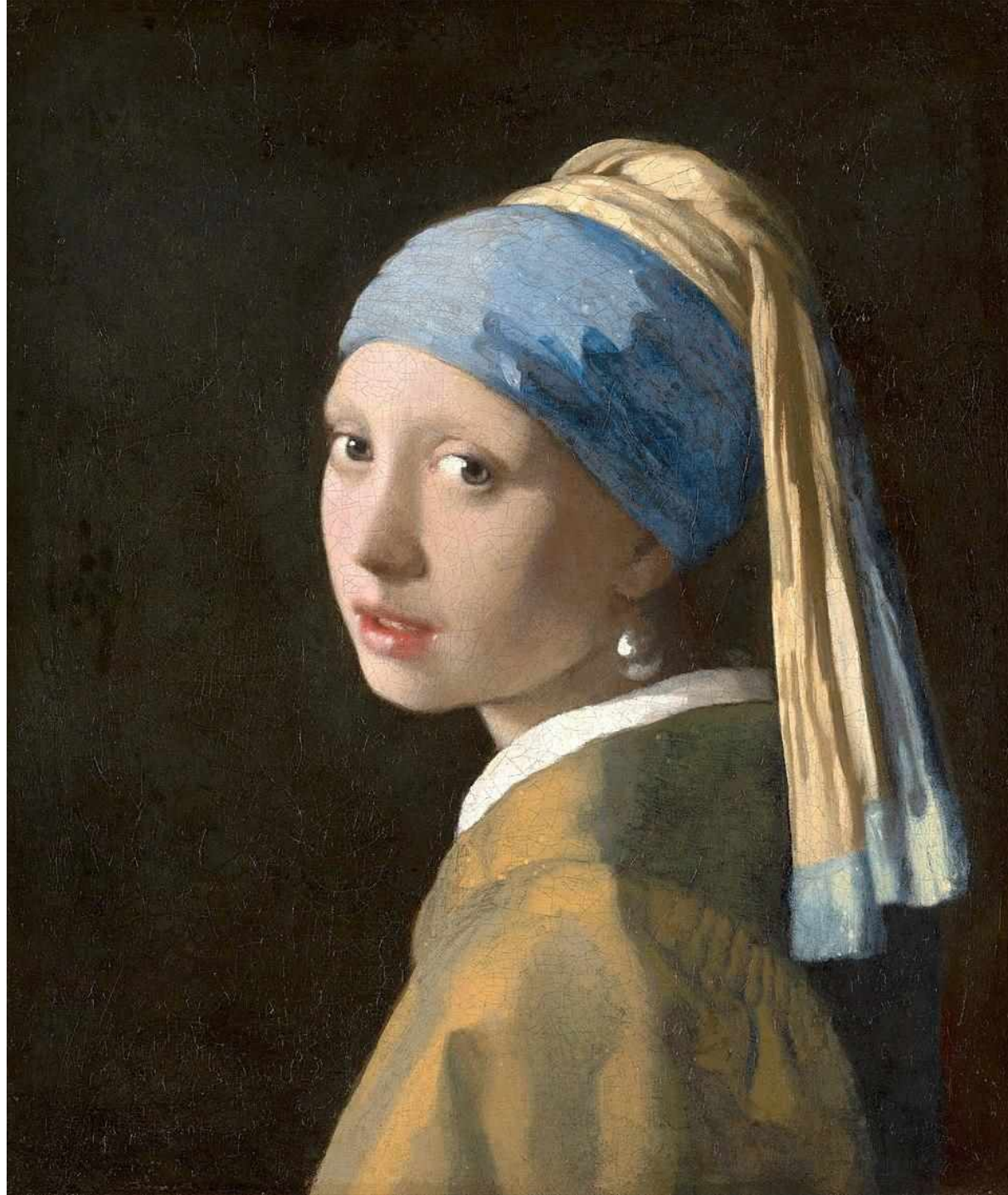

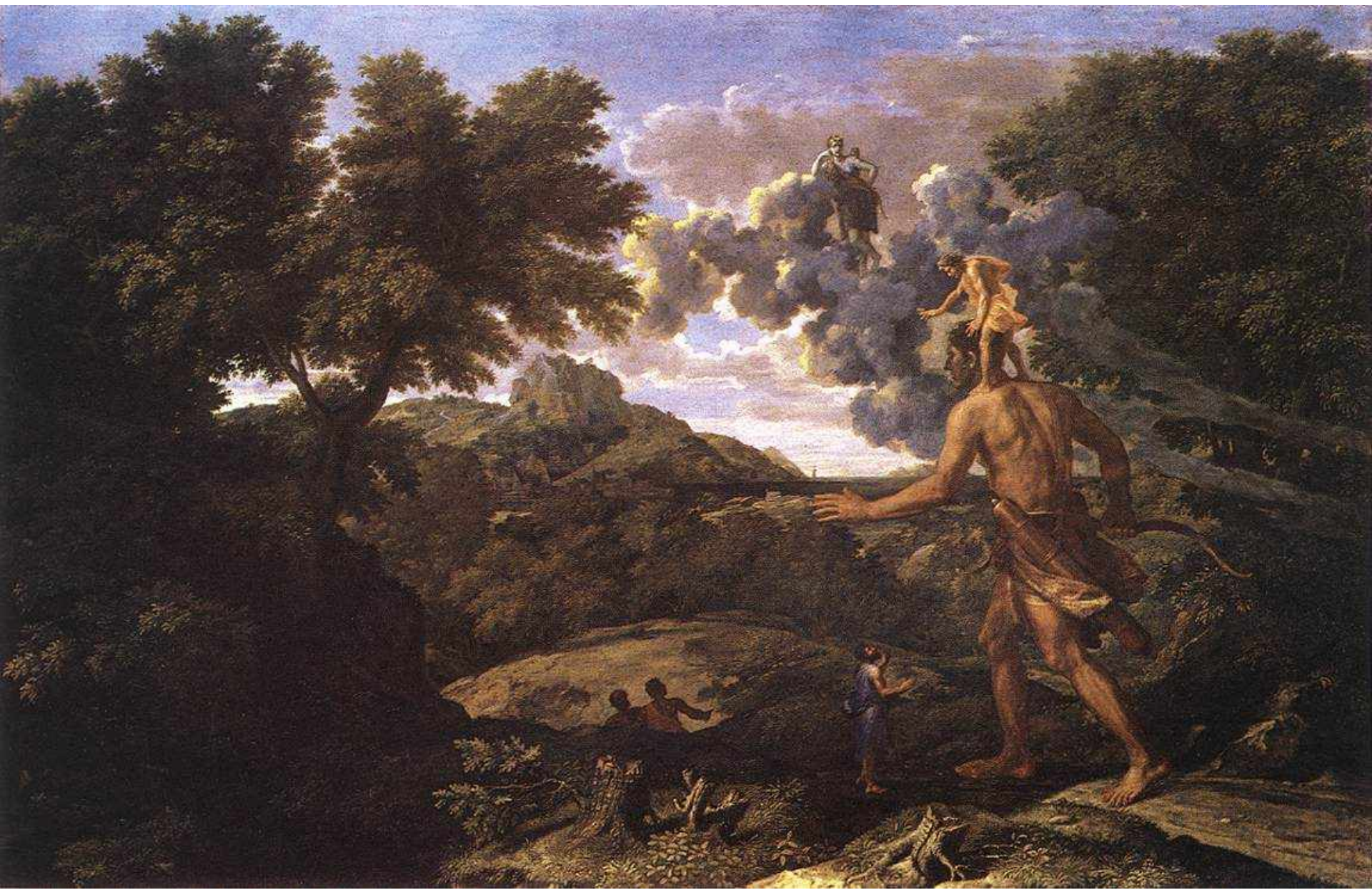

Nicolas Poussin (1594-1665)

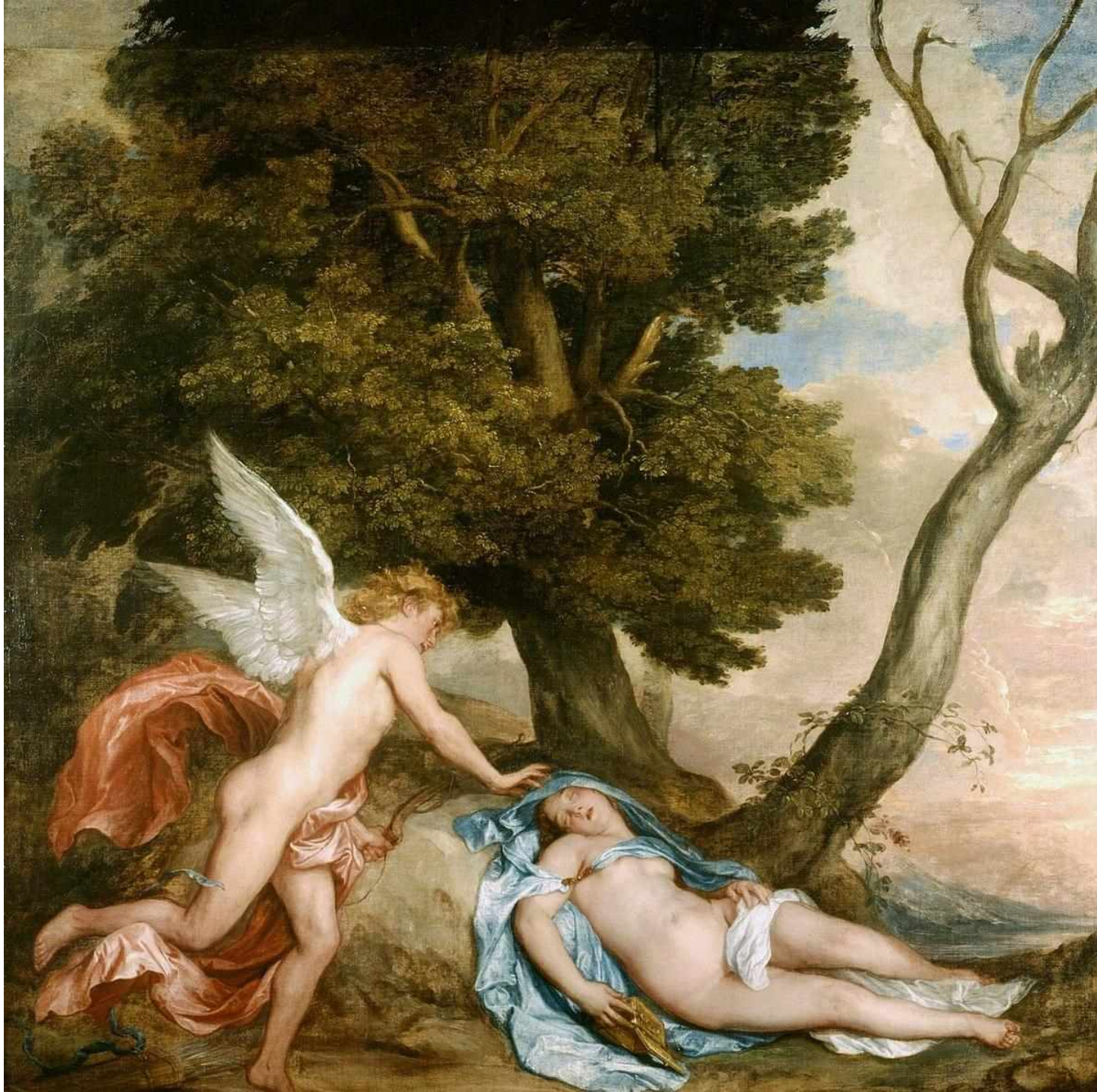

Anthony van Dyck (1599-1641)

Antoine Watteau (1684-1721)

Μπαρόκ (β' μέρος)

Η τέχνη του Μπαρόκ, αναφέρεται στην καλλιτεχνική και πνευματική δημιουργία η οποία εμφανίζεται την περίοδο μετά την Αναγέννηση έως την εποχή του Διαφωτισμού, δηλαδή από το 1600 έως το 1717 περίπου.

Ο όρος “Μπαρόκ” προέρχεται πιθανόν από την πορτογαλική λέξη “barroco”, που σημαίνει, ακανόνιστο μαργαριτάρι. Αρχικά, αποδόθηκε με αρνητική σημασία στα έργα του 17ου αιώνα στην οποία ο καλλιτέχνης δεν τηρούσε τους κανόνες των αναλογιών, αλλά αντίθετα ακολουθούσε μια εκφραστική ελευθερία. Αργότερα χρησιμοποιήθηκε για να προσδιορίσει την τέχνη της συγκεκριμένης αυτής εποχής με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της.

Κατά την περίοδο που εξετάζουμε ο καθολικός κόσμος της Δύσης χωρίστηκε στα δύο: Μεταρρύθμιση και Αντιμεταρρύθμιση, δύο όροι που χρησιμοποιούνται για να ορίσουν την επανάσταση των διαμαρτυρόμενων κατά της καθολικής εκκλησίας και την αντίδραση των καθολικών αντίστοιχα. Κατά τον 17ο αιώνα, η παπική Ρώμη ήταν η κοιτίδα του Μπαρόκ, το οποίο στη συνέχεια εξαπλώθηκε σε όλη την Ευρώπη μέχρι και την Λατινική Αμερική με την βοήθεια διαφόρων θρησκευτικών ταγμάτων, και κυρίως του τάγματος των Ιησουιτών. Στα καθολικά κράτη η εκκλησία απέκτησε δύναμη και συνδέθηκε με την πολιτική εξουσία.

Ο 17ος αιώνας ήταν εποχή μεγάλων νεωτερισμών. Ο Καρτέσιος, ο Γαλιλαίος, ο Χομπς, ο Σπινόζα, ο Λάιμπνιτς ήταν μερικές από τις σημαντικές φυσιογνωμίες της εποχής. Ο φυσικός κόσμος άρχισε να ερευνάται ταυτόχρονα από πολλές επιστήμες.

Η επαφή με την φύση είχε στόχο την έξαρση των συναισθημάτων. Ο καλλιτέχνης με τη φαντασία του μπορεί να οδηγηθεί στην απελευθέρωση των ορίων της Αναγέννησης.

Η τέχνη μπορεί να γίνει ο συνδετικός κρίκος ανάμεσα στη γη και στον

Rembrandt van Rijn (1606-1669)

Ρέμπραντ βαν Ρυν (1606-1669)

Ο Ρέμπραντ Χάρμενσον βαν Ράιν, όπως είναι το πλήρες ονοματεπώνυμό του, γεννήθηκε στις 15 Ιουλίου 1606 στο Λέιντεν της Ολλανδικής Δημοκρατίας, πρόδρομης κρατικής οντότητας της σημερινής Ολλανδίας. Ήταν το ένατο παιδί μιας σχετικά ευκατάστατης οικογένειας. Ο πατέρας του ήταν μυλωνάς και η μητέρα του κόρη φούρναρη.

Σε ηλικία 14 ετών εγκατέλειψε το Πανεπιστήμιο του Λέιντεν για ν' ασχοληθεί με τη ζωγραφική. Μαθήτευσε αρχικά στο εργαστήριο του ζωγράφου Γιάκομπ φαν Σβάνενμπουργκ και το 1623 πήγε στο Άμστερνταμ, όπου και διδάχτηκε την τεχνική του κιαροσκούρο από τον Πίτερ Λάστμαν.

Το 1625 επέστρεψε στο Λέιντεν, όπου και δούλεψε έως το 1631, ζωγραφίζοντας κυρίως μια σειρά από εξαιρετικά δημοφιλή πορτρέτα που του εξασφάλισαν αξιόλογη φήμη και αναγνώριση.

Το 1642, τη χρονιά που ζωγράφισε έναν από τους πιο γνωστούς του πίνακες, τη «Νυχτερινή Περίπολο», η γυναίκα του πέθανε και οι ατυχίες άρχισαν να διαδέχονται η μία την άλλη, ώσπου το 1656 χρεοκόπησε και το σπίτι του, αληθινό μουσείο από καλλιτεχνικά αντικείμενα που έφερναν οι ναυτικοί από χώρες της Ασίας, κατασχέθηκε από τους δανειστές του.

Το 1660 μετακόμισε καταχρεωμένος σ' ένα μικρότερο σπίτι κοντά στην εβραϊκή συνοικία του Άμστερνταμ, ενώ η ερωμένη του Χέντρικε Στόφελς (1626-1663) και ο γιος του Τίτος (1641-1668) προσπαθούσαν αγωνιωδώς να βελτιώσουν τα οικονομικά του και είχαν αναλάβει την ευθύνη για την πώληση των έργων του.

Ο Ρέμπραντ (Rembrandt) είναι ένας από τους σημαντικότερους εικαστικούς καλλιτέχνες όλων των εποχών. Έδρασε στη λεγόμενη Χρυσή Εποχή της Ολλανδικής ζωγραφικής και παραμένει μέχρι σήμερα ο σπουδαιότερος ζωγράφος που ανέδειξαν οι Κάτω Χώρες.

Τα έργα του ξεχωρίζουν για τα πλούσια χρώματά τους, τις δυνατές αντιθέσεις φωτός και σκιάς και την προσεκτική επεξεργασία των λεπτομερειών. Ήταν ίσως ο πρώτος ζωγράφος που απέδειξε ότι ο χειρισμός του χρώματος και του φωτός μπορεί να έχει την ίδια σημασία με το θέμα ενός πίνακα.

Η συνολική καλλιτεχνική παραγωγή του Ρέμπραντ υπολογίζεται σε περίπου 600 ελαιογραφίες, 1.500 σχέδια και 350 χαρακτικά. Από άποψη θεματολογίας, το έργο του περιλαμβάνει αυτοπροσωπογραφίες, ατομικά και ομαδικά πορτρέτα, βιβλικές, μυθολογικές και ιστορικές σκηνές, προσωπογραφίες, τοπία και σπουδές.

Κανένας άλλος καλλιτέχνης δεν μπόρεσε, ίσως ποτέ, να δώσει μία τόσο πλήρη έκφραση στην προσωπική του ζωή, σχολιάζοντας ταυτόχρονα τις πιο μύχιες πλευρές της ανθρώπινης φύσης με τις περισσότερες από 100 αυτοπροσωπογραφίες του.

Ρέμπραντ βαν Ρυν (1606-1669) Οι αυτοπροσωπογραφίες του αποτυπώνουν όχι μόνο τη φυσική εξέλιξη του ως ανθρώπου στο πέρασμα του χρόνου και είναι η πιο ουσιαστική πηγή πληροφοριών για τη ζωή του.

Ρέμπραντ βαν Ρυν (1606-1669)

Ο Ιερεμίας θρηνεί την καταστροφή της Ιερουσαλήμ. 1630 58×46

Άμστερνταμ

Ο προφήτης Ιερεμίας γέρνει κουρασμένα το κεφάλι του στο χέρι του.

Θρηνεί την φλεγόμενη πόλη της Ιερουσαλήμ, την καταστροφή της οποίας είχε προβλέψει.

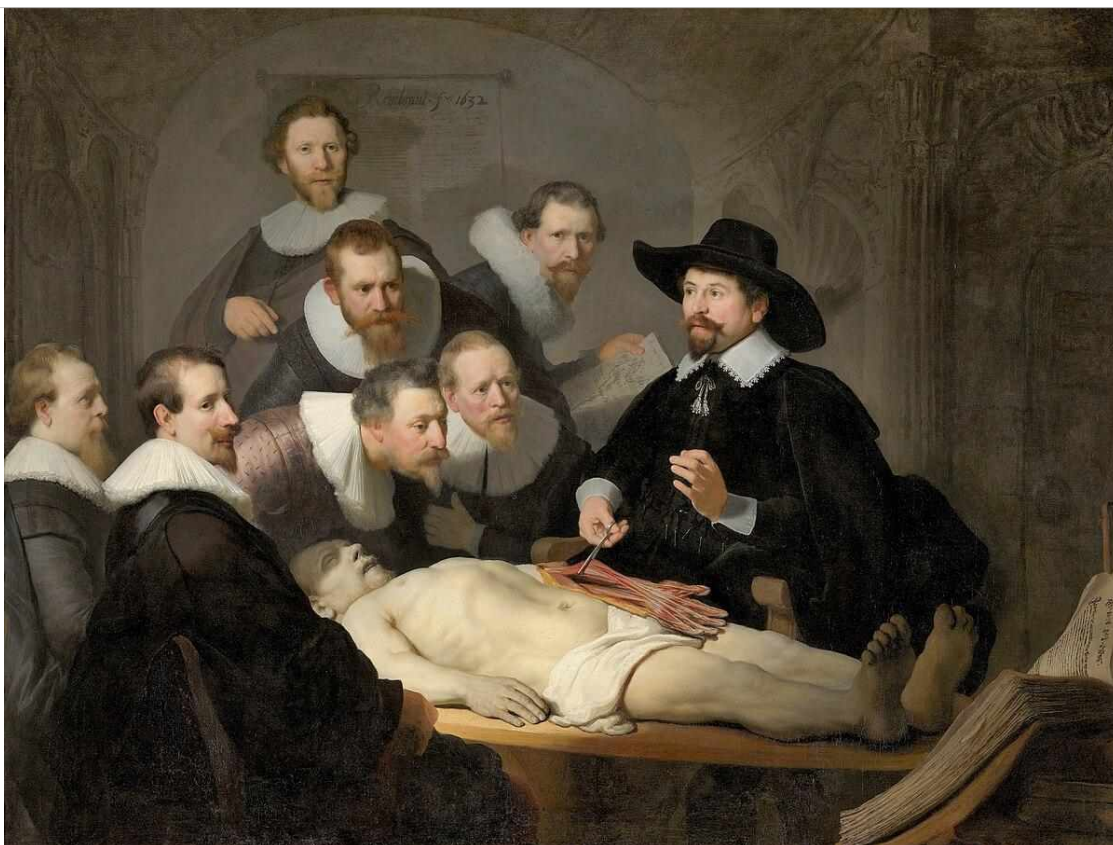
Το σημαντικότερο μέρος του πίνακα -η εικόνα του Ιερεμία -είναι ζωγραφισμένο με μεγάλη ακρίβεια, ενώ το περιβάλλον του, είναι ελάχιστα ορατό.

Ο Ρέμπραντ χρησιμοποιεί τις ισχυρές αντιθέσεις του φωτός και της σκιάς για να αυξήσει την ένταση της σκηνής που αναπαριστά.

Ρέμπραντ (Rembrandt, 1606-1669), "Νυχτερινή περίπολος", ή "Ο λόχος του λοχαγού Φ. Κοχ" (1642), λάδι σε μουσαμά, 3,63 x 4,37 μ., Άμστερνταμ, Ρίκσμιοιζιμ (Rijksmuseum).

Πρόκειται για μια ομαδική προσωπογραφία - συνηθισμένο θέμα της ολλανδικής κοινωνίας - για τα 16 μέλη της πολιτοφυλακής του Άμστερνταμ. Αντί να τους παρατάξει συμβατικά γύρω από ένα τραπέζι, κατά τη συνήθεια τέτοιων παραγγελιών, ο Ρέμπραντ χρησιμοποιεί όλα τα γνωρίσματα της εποχής του Μπαρόκ, για να αποδώσει τη στιγμή κατά την οποία ο λοχαγός της πολιτικής φρουράς της πόλης διατάζει την εκκίνηση της ομάδας: την κίνηση, την έμφαση στη διαγώνια τοποθέτηση των ατόμων, την έντονη έκφραση των προσώπων, τη λεπτομερή περιγραφή των αντικειμένων και των ενδυμάτων, την πιστή αναπαράσταση των πρωταγωνιστών, τη δραματική χρησιμοποίηση του φωτός. Το θέμα, κοινό και ασήμαντο, μετατράπηκε από το ζωγράφο σε μεγαλειώδη ιστορική σκηνή.

Ρέμπραντ βαν Ρυν (1606-1669)

Το μάθημα ανατομίας του δόκτορος Τούλπ. 1632 Μουσείο Mauritshuis, Χάγη

Ένα από τα γνωστότερα έργα της Δυτικής τέχνης. Παραγγελία της Συντεχνίας των χειρουργών, όπως γινόταν κάθε χρόνο για να στολίσουν το χώρο που συνεδρίαζαν και να παρατηρούν την εξέλιξη της συντεχνίας τους στο χρόνο.

Μια φορά τον χρόνο, η συντεχνία, οργάνωνε δημόσιο μάθημα ανατομίας, μια επίδειξη δεξιοτήτων, πάνω στην σορό ενός πρόσφατα εκτελεσμένου εγκληματία. Στις 31 Ιανουαρίου του 1632, ο Ρέμπραντ παρακολούθησε την δημόσια παρουσίαση, για να την ζωγραφίσει. Η επιτυχία του έργου του του εξασφάλισε παραγγελίες για τα επόμενα 20 χρόνια. Ο Ρέμπραντ ήταν μόλις 25 χρονών.

Απεικονίζει σε σχήμα πυραμίδας τις μορφές τους, σχεδόν στοιβαγμένες η μία πάνω στην άλλη, κρατώντας όμως και τον ζωτικό τους χώρο, όπου όλες κινούνται, εστιάζουν, προσηλώνονται, εκπλήσσονται.

Το πρώτο που μας κάνει εντύπωση κοιτάζοντας το έργο, είναι ο φωτισμός. Ο Ρέμπραντ προκαλεί το μάτι να εστιάσει στο κέντρο του πίνακα, που είναι και το πιο έντονα φωτισμένο, με καλά μελετημένες αντανακλάσεις να τονίζουν και τα πρόσωπα όσων συμμετέχουν. Οι βοηθοί του Δόκτορος Τουλπ αποδίδονται έτσι ώστε τα χαρακτηριστικά τους να είναι μεν αναγνωρίσιμα αλλά χωρίς απλώς να παρατάσσονται στην σειρά με τον γνωστό, τετριμμένο τρόπο της Αναγέννησης, και τοποθετούνται σε προφίλ, σε ανφάς και σε διαγώνιο των τριών τετάρτων προς έμφαση της

Johannes Vermeer (1632-1675)

Ο Γιοχάνες Βερμέερ, γνωστός και ως Γιάν Βερμέερ, ήταν Ολλανδός ζωγράφος που ειδικεύτηκε στην απεικόνιση καθημερινών σκηνών από τη ζωή της μεσαίας τάξης.

Έζησε και εργάστηκε στην περιοχή του Ντελφτ της Νότιας Ολλανδίας. Ένας από τους σημαντικότερους ζωγράφους της “Χρυσής εποχής” στην Ολλανδική ζωγραφική (1584-1702)

Ο Βερμέερ ήταν υποχρεωμένος, στο περιθώριο της καλλιτεχνικής του δραστηριότητας να εξασκεί, όπως και ο πατέρας του, το επάγγελμα του πραγματογνώμονα και εμπόρου έργων τέχνης. Ο πλήρης κατάλογος των έργων του περιλαμβάνει σήμερα μόνο 35 πίνακες. Λέγεται πως ζωγράφιζε δύο πίνακες τον χρόνο. Πέθανε στα 43 του χρόνια, αφήνοντας πίσω του την οικογένειά του σε κακή κατάσταση.

Ύστερα από τον θάνατο του, η φήμη του έσβησε. Η υπογραφή του πολλές φορές σβήστηκε από τα έργα του, που έπειτα αποδόθηκαν σε ζωγράφους που ήταν περισσότερο της μόδας. Μόνο στο δεύτερο μισό του 19ου αιώνα ένας Γάλλος κριτικός, ο Θεόφιλος Μπέργκερ -Θορέ τον επαναφέρει, με τα άρθρα του για την θεωρία των ιμπρεσιονιστών για το χρώμα ως συνάρτηση του φωτός με την αρμονία των χρωμάτων στους πίνακες του Βερμέερ, στο προσκήνιο.

Αν και η επίσημη κριτική δεν συγκινείται από αυτό, οι ποιητές, οι ιστορικοί και οι ζωγράφοι τον αγάπησαν με ενθουσιασμό.

“Η Τέχνη της ζωγραφικής” 1666-68 Βιέννη, Μουσείο Ιστορίας της Τέχνης.

Οι πίνακες του δεν συγκεντρώνουν το ενδιαφέρον σ' ένα σημείο, είναι εικόνες χωρίς δράση, αφηγήσεις χωρίς μύθο.

Η γαλατού περ.1658, ένας από τους διασημότερους πίνακες του.(45.5×41)
Αμστερνταμ , Ρεικσμουζέουμ.

Απεικονίζει μια υπηρέτρια να εκτελεί επιμελώς τα καθήκοντα της. Ο Βερμέερ παρουσίασε τον περιορισμένο αστικό κόσμο της Ολλανδίας της εποχής του, τα τακτικά και καθαρά εσωτερικά σπιτιών, τα γραφικά τοπία της.

Η ζωή του είναι δεμένη με την ζωή. Οι μικροί του πίνακες αντανακλούν θαυμάσια την καθημερινή ζωή.

Γιοχάνες, Βερμέερ (Johannes Vermeer, 1632-1675),

“Η γυναίκα στα μπλε που διαβάζει ένα γράμμα” λάδι σε μουσαμά, 46.6 χ 40 εκ., Πινακοθήκη της Δρέσδης.

Στους πίνακες του Ολλανδού ζωγράφου το φως είναι αυτό που δίνει ζωή στα αντικείμενα και στα πρόσωπα. Στο έργο του “ Η γυναίκα που διαβάζει ένα γράμμα” η ισορροπία των στοιχείων που συνθέτουν την εικόνα (έπιπλα, κουρτίνα, φιγούρα), η σχεδόν τρισδιάστατη υπόσταση του πίνακα, η οργάνωση του φωτός, η αφοσίωση της γυναίκας στην ανάγνωση, η θαυμάσια απόδοση των αντικειμένων και των λεπτομερειών των ρούχων δίνουν την εντύπωση μιας φωτογραφικής απεικόνισης του μικρόκοσμου της καθημερινότητας. Η κουρτίνα, τραβηγμένη στο πλάι, ανταποκρίνεται στη συνήθεια που υπήρχε τότε να σκεπάζουν τους πίνακες, για να τους προφυλάσσουν από το φως και τη σκόνη.

Η φαντασία δεν έχει θέση στα έργα του, γιατί η πραγματικότητα κατακλύζει κάθε κρυφή γωνιά του πίνακα.

Αποκαλύπτεται η πραγματικότητα ενός κόσμου, μ’ ένα απίστευτο πλούτο μιας ιδιότυπης ομορφιάς. Το φως και οι ακτίνες του φωτίζουν όλο το δωμάτιο, περιπλανιέται παντού, χωρίς να χάνεται, οι ακτίνες του γλιστρούν πάνω στους τοίχους, σ’ ένα χαλί, ένα κέντημα στο στήριγμα του πολυελαίου . Η ομορφιά ξεχύνεται από τα πιο συνηθισμένα πράγματα.

Η φαντασία μπαίνει στο πίνακα από αυτόν που θα ανακαλύψει τη κρυφή γεωμετρία του.

Ο στρατιώτης και η χαμογελαστή κοπέλλα 1657 50.5×46
εκ. Νέα Υόρκη The Frick Collection

Ο μικρός δρόμος στο Ντελφτ. 1657-58. 54×44
Αμστερνταμ, Ρεικσμουζέουμ

Το κορίτσι με το μαργαριταρένιο σκουλαρίκι 1665 Περ.
46.5×40εκ. Χάγη, Mauritshuis

Κοπέλλα με κόκκινο καπέλο μεταξύ 1665-1668. 22.8×18 εκ. Ουάσινγκτον, Εθνική Πινακοθήκη Τέχνης

Ο αστρονόμος 1668. 50.8×46.3. εκ. Παρίσι Λούβρο

Κοπέλλα καθισμένη στο βιργινάλι, μεταξύ 1670-75 ,
51.5×45.5. Λονδίνο Εθνική Πινακοθήκη.

Nicolas Poussin (1594-1665)

Γάλλος ζωγράφος, ο σημαντικότερος του κλασικού γαλλικού μπαρόκ, αν και πέρασε το μεγαλύτερο μέρος της εικαστικής του δημιουργίας στην Ρώμη. Γεννήθηκε σε μια μικρή πόλη της βορειοδυτικής Γαλλίας το 1594 και πέθανε το 1665 στην Ρώμη. Εκτός από τα δύο χρόνια που υπηρέτησε ως αυλικός ζωγράφος του Λουδοβίκου ΙΓ' στο Παρίσι, έζησε και εργάστηκε στην Ρώμη. Γιος φτωχών αγροτών ενδιαφέρθηκε για την τέχνη μέσω του ζωγράφου Κεντέν Βαρέν και στα 18 του, έφυγε για την Ρουέν και μετά για το Παρίσι, όπου γνώρισε την τέχνη της ώριμης Αναγέννησης μέσα από τα χαρακτηριστικά αντίγραφα έργων του Ραφαήλ.

Μετά από μια περίοδο φτώχειας, εγκαθίσταται στα 30 χρόνια του στην Ρώμη με την βοήθεια ενός αυλικού ποιητή της Μαρίας Μεντιτσι, τον Τζιανμπάτιστα Μαρίνο.

Γνωρίζεται με σημαντικές προσωπικότητες και καταφέρνει να πάρει συστατική επιστολή, για τον σημαντικότερο μαικήνα της εποχής, τον Καρδινάλιο Μπαρμπερίνι. Γίνεται ένθερμος θαυμαστής του αρχαίου ρωμαϊκού πολιτισμού και της κλασικής εποχής. Μελετούσε αδιάκοπα τα έργα των ζωγράφων της Αναγέννησης, καθώς και πιο πρόσφατων. Απεχθανόταν τον Καραβάτζο, λέγοντας ότι γεννήθηκε για να καταστρέψει την ζωγραφική. Ο Μπαρμπερίνι και ο Κασσιανός Νταλ Πότ, γραμματέας του καρδινάλιου και παθιασμένος μελετητής της αρχαίας Ρώμης και Ελλάδας, έγιναν αργότερα σημαντικοί προστάτες του. Η επιτυχία του και η εκτίμηση της τέχνης του τράβηξαν την προσοχή της γαλλικής βασιλικής αυλής, πιέζοντας τον να επιστρέψει στο Παρίσι. Τα τέλη του 1640 επιστρέφει στο Παρίσι, γίνεται 1ος ζωγράφος του βασιλιά, αλλά σύντομα λόγω της αλαζονικής συμπεριφοράς του και την προβληματική σχέση του με τους υπουργούς του βασιλιά και τους Γάλλους καλλιτέχνες, καταφέρνει και φεύγει για πάντα από το Παρίσι

Ο θρίαμβος του Πανός 1635-1636. 134×145εκ. Λονδίνο Εθνική Πινακοθήκη
Από μια σειρά πινάκων που παρήγγειλε ο Ρισελιέ για τον πύργο του.

Το 1635 , αρχίζει να φιλοτεχνεί μια σειρά έργων. Τα “βακχικά”, για τον
Καρδινάλιο Ρισελιέ, υπουργό του Λουδοβίκου ΙΓ΄ .

Ημίγυμνα γυναίκες και άνδρες, χορεύουν σε μια γιορτή στο δάσος, πίνουν,
παίζουν μουσική, ερωτοτροπούν.

Άγριες, χαρούμενες φιγούρες σε έκσταση, στροβιλίζονται γύρω από το
άγαλμα ενός στεφανωμένου με κλαδιά αμπελιού Πάνα, για να υποκλιθούν
στη θεότητα που τις οδηγεί σε έκσταση, στον άτακτο θεό του κρασιού, τον
Βάκχο.

Σώματα εξιδανικευμένα σε προσεκτική διάταξη, έντονα χρώματα, το
προσεκτικά δουλεμένο φύλλωμα του δάσους την εφευρετικότητα του να
συλλάβει σώματα σε κίνηση με μεγάλη εκφραστική δυνατότητα δείχνουν
έναν σπουδαίο τεχνίτη. Αυτά τα πρώιμα έργα της καριέρας του,
αποκαλύπτουν έναν ηδονιστή, μακριά από την πνευματική αυστηρότητα και
την συγκρατημένη ποίηση των έργων των επόμενων περιόδων.

Nicolas Poussin (1594-1665)

ET IN ARCADIA EGO (Οι βοσκοί της Αρκαδίας) 85×121εκ. 1638-39.

Λούβρο

Αγοράστηκε από τον Λουδοβίκο ΙΔ το 1685

Και κάπως έτσι φθάνουμε να κατανοήσουμε κάτι συναφές με το σκηνικό που απεικονίζεται στον πίνακα: έναν τόπο που ονομάζεται ΑΡΚΑΔΙΑ. Την εποχή που φιλοτεχνήθηκε ο πίνακας, η Αρκαδία σήμαινε για τους Δυτικούς μια περιοχή της Αρχαίας Ελλάδας στο κέντρο της Πελοποννήσου. Μια περιοχή ακραιφνώς ορεινή, με απότομες κορυφές και βαθιές χαράδρες. Στην Αρχαία Ελληνική Μυθολογία, η Αρκαδία ήταν ο τόπος κατοικίας του Πανός, θεού της άγριας φύσης, των βοσκών και των κοπαδιών. Το σκηνικό με τις απότομες κορυφογραμμές πίστευαν ότι ενέπνεε αυθόρμητη μουσική και αυτοσχέδιο χορό παρέα με τις Δρυάδες, τις Νύμφες και τις Νηρηίδες.

Το ιδεώδες της Αρκαδίας έδωσε έναυσμα για την ειδυλλιακή αντίληψη του απέριπτου τρόπου ζωής, το οποίο αντανakλάται στο γεγονός ότι η Αρκαδία έφτασε να συμβολίζει τον παράδεισο στη Ρωμαϊκή ποίηση και, αργότερα, στην Αναγεννησιακή λογοτεχνία. Σκεφθείτε την Αρκαδία ως την εικόνα μιας χρυσής εποχής της ανθρώπινης Ιστορίας, η οποία χαρακτηριζόταν από έναν απέριπτο, ειρηνικό και ευτυχισμένο τρόπο ζωής.

Ιδιαίτερα οι Ρωμαίοι ποιητές Οβίδιος και Βιργίλιος χρησιμοποιούν στα έργα τους την ιδέα της Αρκαδίας ως ενός ειδυλλιακού τόπου, σχεδόν ουτοπικής ευτυχίας και διαφυγής από τη σκληρή πραγματικότητα του κόσμου.

Αγία Οικογένεια 1641-42. 71×55.5εκ. Νητρώιτ, Ινστιτούτο Τεχνών

Καθένας από τους πίνακες του Πουσέν, αφηγείται μια ιστορία. Παρόλο που η επίσημη εκπαίδευση του ήταν μικρή, γνώρισε σε βάθος τις αποχρώσεις της θρησκευτικής ιστορίας, της μυθολογίας και της κλασικής λογοτεχνίας και άντλησε από τα θέματα τους για να πετύχει να συνδυάσει πολλά διαφορετικά περιστατικά που συνέβησαν σε διαφορετικές χρονικές στιγμές, στον ίδιο πίνακα για να αφηγηθούν την ιστορία.

Τοπίο με την Άρτεμη και τον Ωρίωνα 1658. 119×183
Ν.Υόρκη Μητροπολιτικό Μουσείο Έ

Από το 1660 και μετά αντιμετώπισε σοβαρά προβλήματα υγείας και το 1664 πεθαίνει η γυναίκα του. Στις αρχές του 1665 έπαψε να ζωγραφίζει, αφού ήδη υποφέρει από ένα τρέμουλο των χεριών. Πεθαίνει στις 19 Νοέμβρη σε ηλικία 71 ετών.

Έζησε σε μια εποχή άνθησης της τέχνης του Μπαρόκ, ο ίδιος εμπνεόμενος από το μεγαλείο των έργων του Μαντένια και του Ραφαήλ, επεδίωξε να ξεπεράσει τη τεχνοτροπία της εποχής και να ανανεώσει την αισθητική φιλοσοφία της εποχής του.

Θεωρείται ο πιο σημαντικός εκπρόσωπος του κλασικού γαλλικού μπαρόκ, οι ιστορικοί της τέχνης τον θεωρούν φιλόσοφο.

Anthony van Dyck (1599-1641)

Έρως και ψυχή.

Έργο του Άντονι βαν Ντάικ [Anthony van Dyck, ορθή προφορά Άντονι φαν Ντάικ, Αμβέρσα, 22 Μαρτίου 1599 – Λονδίνο, 9 Δεκεμβρίου 1641]

Ήταν Φλαμανδός ζωγράφος της μπαρόκ τεχνοτροπίας του 17ου αιώνα, ιδιαίτερα παραγωγικός στον τομέα των πορτρέτων Ευρωπαίων αριστοκρατών, αλλά και πινάκων με θρησκευτικά θέματα και σκηνές της μυθολογίας. Ήταν, επίσης, επιδέξιος σχεδιαστής και χαράκτης.

Antoine Watteau (1684-1721)

Ζαν Αντουάν Βαττώ (1684-1721)

Το ταξίδι στα Κύθηρα

Οι πίνακες του Βαττώ εικονίζουν σκηνή υπερβατικού θεάτρου, σε ένα κατάφυτο τοπίο θεσπέσιων χρωμάτων, με μικρούς φτερωτούς Έρωτες, παιδιά των Ζεφύρων, να πετούν γύρω από την καραβέλα της ακτής και πάνω από τους ευτυχισμένους προσκυνητικούς ταξιδευτές (στυλ Rococo). Πολλή η κριτική αναζήτηση, εάν οι πίνακες σημαίνουν αναχώρηση-ταξίδι για τα Κύθηρα, την ευτυχία της αποβίβασης ή τη θλίψη του αποχαιρετισμού, το τέλος του ερωτικού ονείρου. Σημασία έχει ότι ο ασθενικός Βαττώ, κατόρθωσε να ζωγραφίσει, με τρόπο εμβληματικό, «την κατάσταση της ψυχής ενός ανθρώπου ενώπιον της Ζωής» -σύμφωνα με τον Α. Σατελέ- «την αντιπαράσταση, μ' ένα θαυμάσιο έρωτα, της τόσο εφήμερης Ζωής με το ποθητό Άπειρο» (Ελί Φορ). Το έργο του Ζ. Αντ. Βαττώ είναι εξομολόγηση μιας μεγάλης ψυχής και γι' αυτό χαράζει το δρόμο του ρομαντισμού και εγκαινιάζει την ουσία της μοντέρνας πραγματικότητας.